

Arrest

nr. 171 465 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden om op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc.Parl.*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, onder meer met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. In casu wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

1.3. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens put hij een onderdeel van zijn middel *“uit de overmacht”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 1 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 15 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 30 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat in de beschikking wordt uitgegaan van een foutieve premisse, daar de stelling dat zij nooit over een wettig verblijf heeft beschikt niet correct is. Zij licht toe dat zij in 2008 in*

België is toegekomen, dat zij hier tot oktober 2012 wettig heeft verbleven in het kader van haar asielprocedure en dat zij nog tijdens deze asielprocedure, met name op 1 augustus 2012, haar wettelijke samenwoning heeft aangegeven. Zij stelt dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.”

2.5. Verzoeker hekelt de beschikking en stelt dat hierin werd uitgegaan van de verkeerde premisse dat hij nooit over een wettig verblijf heeft beschikt. Hij lijkt met dit betoog te willen aangeven dat de rechtspraak van het EHRM – waarin wordt gesteld dat er in beginsel geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM is, wanneer het gezinsleven werd opgestart gedurende een periode van onregelmatig of precair verblijf – niet kan worden toegepast op zijn situatie. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de rechtspraak van het EHRM die in de beschikking wordt aangehaald niet enkel betrekking heeft op relaties aangegaan tijdens een onwettig verblijf van één van de partners, doch ook toepassing vindt indien deze relaties werden opgebouwd tijdens precair verblijf. Hierbij kan verzoeker niet ontkennen dat het verblijf gedekt door een attest van immatriculatie – dat een verblijf in het Rijk dekt gedurende de behandelingsperiode van de asielprocedure – een precair verblijf betreft. Verzoeker heeft in België nooit een definitieve toelating tot verblijf van meer dan drie maanden verkregen, doch louter een verblijfsdocument dat enkel tot doel heeft hem op het grondgebied toe te laten gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag. Hierbij wijst de Raad verzoeker nogmaals uitdrukkelijk op de – reeds in de beschikking aangehaalde – onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM van 5 september 2000 inzake Solomon t. Nederland, waarin het Hof aangeeft dat de toelating om in het Rijk te verblijven in afwachting dan de uitkomst van de asielprocedure slechts een zeer precaire verblijfstoestand betreft: *“In the present case the Court takes into consideration that the applicant was never given any assurances that he would be granted a right of residence by the competent Netherlands authorities. He was allowed to await the Deputy Minister’s decision on his asylum request in the Netherlands. After asylum was denied him, his request for a stay of expulsion was refused by the competent court on 22 December 1994. From then onwards, the applicant’s residence in the Netherlands, which was already precarious, lost what little foundation it had had until then. (Vrije vertaling: In voorliggende zaak overweegt het Hof dat de verzoeker nooit enige garanties werden gegeven dat hij een verblijfsrecht zou verkrijgen van de Nederlandse autoriteiten. Hij werd enkel toegestaan de beslissing van de minister inzake zijn asielaanvraag af te wachten in Nederland. [...] Vanaf dan [d.i. na de afwijzing van zijn asielaanvraag], verloor het verblijf van verzoeker in Nederland, dat al precair was, de weinige fundering die het had.)”*. Het enkele feit dat verzoeker aldus in het bezit was van een attest van immatriculatie ten behoeve van zijn asielaanvraag op het ogenblik dat de wettelijke samenwoning werd aangegaan, impliceert niet dat hij een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering kan putten uit artikel 8 van het EVRM.

2.6. Gelet op bovenstaande, brengt verzoeker geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de schorsingsvordering.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA